

DUES IDENTITATS

Messi acaba de fer el tercer. Mentre pensa que ja tenen un peu i mig a la final, se li posa la pell de gallina. No ha mogut ni una cella –la processó li va per dins–, però el taxista se'l mira pel retrovisor, segurament amb ànim d'encetar una conversa. Li torna la mirada, però fa com si res, no té ganes d'enraonar. Des del seient del darrera, ben escarxofat, segueix atent a la locució. I no pot evitar un segon pensament: però si ell hauria de ser al camp!

El trajecte cap a l'emissora se li està fent etern, com si es tractés d'un camí de cent vint-i-cinc anys. Espera que la vetllada valgui la pena i no s'hagi de penedir d'haver accedit a la invitació. No es considera un personatge de la cultura catalana, i avorreix els que pretensiosament diuen que formen part del seu món. Per sort, si no hi ha sorpreses de darrera hora, d'aquests no n'haurà d'aguantar cap.

Fa temps que es belluga entre Barcelona i Buenos Aires. Sovint, com ara, perd el senderi, i no sap si es troba a Catalunya o a l'Argentina. Al capdavall, com que sempre té el cap a la darrera novel·la, tant se val. Ell on de debò viu és en la seva obra, que també la situa a cavall de les dues capitals; les lletres són el seu veritable nexa d'unió entre Amèrica i Europa.

Mig any se'l passa a Catalunya, on, a més de treballar en la darrera novel·la (sempre la darrera novel·la!), col·labora en diferents programes d'actualitat, tant de ràdio com de televisió. L'altre mig el viu a Buenos Aires, on, refugiat en el seu estudi, troba la calma necessària per dedicar-se només a escriure. Escriu sense parar, i tan aviat fa articles com contes, en català o en castellà. Però per sobre de tot es dedica a treballar la seva darrera novel·la. Normalment, quan torna a Barcelona, ja només li resten els darrers retocs i rebre el vist-i-plau definitiu de l'editor.

Quan és a Catalunya, llegeix la premsa argentina per Internet, encarrega *alfajores* de nous a una botiga especialitzada, està pendent constantment de la cotització de la divisa argentina i troba a faltar el seu dia a dia a Buenos Aires: les llargues converses de bar amb els amics del Casal Català, la carn tendra i els vins deliciosos. Sort en té dels personatges dels seus llibres, que el situen, capítol a capítol, a l'altre costat de l'Atlàntic.

Quan és a l'Argentina, mira la televisió catalana per Internet, menja pa amb tomàquet a tota hora, està pendent constantment del valor de l'Euro i troba a faltar el seu dia a dia a Barcelona: la lectura al pati de casa, les tertúlies amb els companys de l'ateneu, els poblets mil·lenaris i les viandes de la terra. L'enyorança, però, l'ajuda a escriure: a través de l'acció que va teixint, se sent més a prop del Mediterrani.

Per fi ha arribat a l'estudi. Tothom es saluda amb gran cordialitat i de seguida entren en antena. Abans de demanar-li que els llegeixi el conte, li fan una breu entrevista. Els explica què fa a Barcelona i què fa a Buenos Aires. Li pregunten pels avantatges i inconvenients de tenir un peu a cada continent. Recalca que gràcies a la literatura és a tot arreu. El feliciten per la seva obra, li agraeixen que hagi vingut i conclouen la conversa amb una darrera qüestió:

-Aquest món va molt de pressa i canvia per moments. Com ha trobat la ciutat des de l'última vegada?

La pregunta, en aparença, és d'allò més inofensiva, però immediatament l'aboca al col·lapse més absolut. Per la temperatura, no sabria dir si és a la primavera o a la tardor. Mira d'esbrinar l'hora, però a l'estudi no hi ha cap rellotge i les esferes que té a cada canell no li aporten cap pista. El taxi tampoc l'ajuda: recorda que era groc i negre, i no ha pagat ni amb Pesos ni amb Euros perquè el trajecte anava a càrrec del programa. El taxista, tot i que amb prou feines ha obert la boca, era argentí, d'això n'està segur, però tampoc és cap garantia de trobar-se fora de Catalunya. Fa memòria, a veure si el partit l'ajuda

a situar-se. Tampoc hi ha sort: ara, més desorientat que mai i amb la pressió d'haver de donar alguna resposta de premsa, no sabia dir si el gol de Messi els portava a la final de la *Champions* o de la Copa Amèrica...

-Bé... ja els comentava que on tinc el cap és a la literatura... si els sembla, començo a llegir.